

והחליט שהם עדיין לא בשלים מספיק. מאז הוא שכח עליהם לגמרי.

בינתיים הם הבשילו וקיבלו צבע חום נהדר, צורתם התעגלה והיו תלויים על העץ בצפיפות כמו אפונים בתרמיל. הם התנדנדו על ענפיהם והמתינו שמישהו יבוא לקטוף אותם, אך איש לא בא, ורקיקי-החיות נעשו אי-סבלנים מאוד. "מעניין מתי יבואו לאסוף אותנו" אמר רקיק-בהמות בפיהוק רחב.

"הה? למה אתה חסר סבלנות כזה?" ענה רקיק-גמל שתלוי היה בקרבתו "האם באמת

אתה חושב שיבוא מישהו לקטוף אותך, עם רגליך המגושמות? הרי הילדים ישברו את שיניהם עליך בנגיסה הראשונה!"

הנסיך פידלקוסיזו והענק

יום אחד מצב רוחו של המונרך של מו היה גרוע ביותר, והייתה לו לכך סיבה מוצדקת. בגינתו צמח עץ, שבדרך כלל הניב יבול מצוין של רקיקי חיות. המלך ויתר אנשי חצרו, שנהנו מהמעדנים של ארצם, לא אהבו במיוחד את הפירות האלה, אך צעירי מו נהנו מהם מאוד, ושמחו כאשר המלך חילק את יבול העץ ביניהם.

ימים אחדים קודם המונרך בדק את הפירות

זמן קצר על העץ פרצה מהומה גדולה. החיות
נלחמו אלה באלה ביאוש כזה שכעבור זמן
קצר כל הפרי נפל על הארץ. הם שכבו שם
שבורים וחסרי צורה, בחלקם שקועים עמוק
בבוץ השוקולד.

כאשר המלך נזכר בסוף
בעץ הרקיקים, וראה את
המצב המצער, קיבל מצב
רוח גרוע והצטער שלא
קטף את הרקיקים לפני
שהתחילו לריב ביניהם.
כש עמד כך בעצב ליד
העץ, בא אליו הנסיך
פידלקוסידו וביקש רשות
לצאת למסע.
"לאן הנך רוצה לנסוע?"
שאל המונרך.

"מעייף אותי העמק היפה
הזה" ענה פידלקוסידו, "עץ האופניים, שם
ליד אגם הגביש, מלא גלגלים בשלים. חשבת
שאקטוף לי אחד ואסע לעמק השכן לחפש

"מה?" קרא הבהמות בכעס רב "אתה מעז
להעליב אותי? אתה, חית משא עם הגיבנת
שלך?"
"הניחו, הניחו" הפסיק אותם רקיק-זאב שתלוי
היה בדיוק מעליהם "מה טעם לריב אם
ממילא בקרוב יואכלו אותנו."
אבל רקיק-גמל לא נרגע.
"אתה, בעל ראש מגושם!" קרא לבהמות
בכעס.
"אידיוט בעל דבשת!" צעק השני.

הגמל התחיל להתנדנד על הענף שלו וחבט
ברקיק-בהמות חזק, עד שזה נפל מהעץ.
האדמה תחת העץ הייתה משוקולד, דביקה
ורכה אחרי הגשם האחרון, הבהמות שקע בה
ופניו החומים והיפים התלכלכו בשוקולד בוצי.
המעשה של הגמל הרגיז את יתר
רקיקי-החיות. רקיק-תיש גדול הניף את עצמו
על הגמל והפיל גם אותו לארץ, ובנפילה
נשברה הדבשת שלו.

ואז רקיק-אריה הכה את רקיק התיש,
רקיק-פיל הוריד את רקיק-חתול מהעץ ותוך

הרפתקאות.

הנסיך פידלקוסידו היה הצעיר מבני המלך, ומפונק ביותר, כפי שזה בדרך כלל קורה לבנים הצעירים.

"יקירי" אמר המלך "בעמק השכן חי הענק הרטילף, ואם תפגוש אותו הוא עלול לפגוע בך".

"אני לא מפחד מהרטילף" ענה פידלקוסידו באומץ "ואם הוא לא יהיה נחמד אלי, אברח ממנו על האופניים שלי".

"אני לא בטוח בכך" אמר המלך "גם בארצו יכולים לצמוח עצי אופניים. תמיד מסוכן ולא נבון לעזוב את העמק שלנו. הרי יש לך כאן כל מה שרק תרצה. במקום לרוץ מכאן, עדיף שתישאר בבית ותעזור לאמך לקטוף כפתורי צווארון ועניבות בשביל המשפחה".

"אבל זו עבודה" אמר פידלקוסידו ברוגז "ואני שונא לעבוד".

"בכל זאת מישהו מוכרח לקטוף את כפתורי הצווארון, כי אחרת לא נוכל ללכת בצווארונים" אמר המלך.

"אז שג'ולליקין יעזור לאמא. המקום הטיפשי הזה מעייף אותי ולא אהיה מרוצה אם לא אצא למסע כדי לראות קצת מהעולם".

"טוב, טוב! כרצונך" אמר המלך באי-סבלנות "אבל שמור על עצמך כשתצא מהעמק הזה כי לא יהיה מי שיעזור לך או יגן עליך בפני סכנות".

"אני יודע לדאוג לעצמי" קרא הנסיך "אז אל תדאג לי" והוא רץ משם מהר, כדי שאבא לא ישנה את דעתו.

הוא בחר את האופניים הטובים והבשלים ביותר שעל העץ, עלה עליהם ורכב מהר בשבילים המובילים להרים.

כאשר הגיע לאזור מזרחי של מו ראה שיח שעליו גדלו כינורות טובים ובשלים, וזה משך מאוד את פידלקוסידו, שהיה כנר מצוין וידע לנגן בלי שגיאה מנגינות רבות. לכן ירד מהאופניים ובחר מהשיח כינור קטן, בעל צליל מתוק. הוא לקח אותו תחת זרועו וחשב שאם

עמד בית כה גדול, שבקלות ניתן היה להכניס בו עיירה שלמה, יחד עם הכנסייה שלה.

פידלקוסידו חשב שזהו ביתו של הענק. הוא לא ראה איש בסביבה, אך החליט בכל זאת

לבקר את מר הרטילף ולהציג את עצמו לפניו.

לכן רכב באיטיות דרך העמק, תוך נגינה

בכינורו, כדי שהמוסיקה תודיע על בואו.

הענק הרטילף שכב על הספה בסלון וחיכה

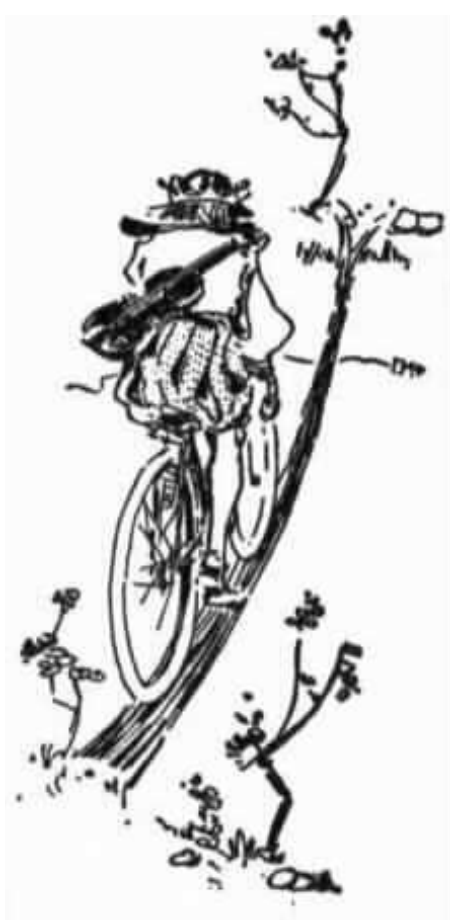
לארוחה שהכינה אישתו. הוא כמעט

ונרדם כשפתאום הנגינה של פידלקוסידו הגיעה

לאוזניו. הדבר היה כה בלתי צפוי שהענק קם

וניגש לדלת לראות מאין באים הצלילים. הנסיך בינתיים היה כבר קרוב לבית ומראה

של הענק הבהיל אותו קצת, כי לא חשב

ירגיש בודד בדרך, יוכל להשתעשע במוסיקה. כעבור זמן מה הוא הגיע למישור הסוכר, אזור

הארץ עשוי רק מסירופ מתוק וקשה. המישור היה חלק ונעים היה לרכב עליו, והאופניים

העבירו אותו משם מהר עד נהר הסירופ, רחב ועמוק כל כך שלא ניתן היה לקפוץ מעליו

או לשחות לעברו השני. הנסיך ירד מהאופניים והתחיל לחפש דרך

כלשהי כדי לעבור את הנהר. לא היה כל גשר בסביבה והגדה הייתה חשופה, מלבד שיחים

אחדים, שעליהם גדלו סוכריות. בעיה כה זניחה כמו נהר לא הדאיגה את

הנסיך. הוא חפר גומה קטנה בחול הסוכר, מילא אותו בסירופ מהנהר, הדליק גפרור

והתחיל לבשל אותו. הסירופ המחומם נעשה סיבי והנסיך זרק את הסיב מעל הנהר. הסיב

התקשה מיד והנסיך יכול היה לרכב על הגשר הפשוט הזה. בצדו השני של הנהר הוא רכב

עד ההר, עלה עליו וירד לעמק שאחריו. שם נעצר והביט סביבו.

הוא לא ראה כל דרך או שביל, אך לרגלי ההר

שיכול להיות מישהו גדול כל כך. אך הוא לא
הראה כל סימני פחד, הוריד את כובעו
מראשו, השתחוה בנימוס ואמר:
"מר הרטילף, אני מניח?"
"זה שמי" ענה הענק, משועשע בראותו את
האורח הקטנטן "ואפשר לשאול מי אתה?"
"אני הנסיך פידלקוסידו, ואני חי בעמק שכן
הנקרא עמק מו. יצאתי לראות את העולם ואני
נוסע להנאתי. באתי רק לביקור קצר
והיכרות."

"ברוך הבא" ענה הענק "אם תועיל להיכנס
לביתי הצנוע, אשמח לארח אותך לארוחה."
הנסיך פידלקוסידו קד קידה עמוקה וקיבל את
ההזמנה, אך כאשר רצה להיכנס לבית מצא
שהמדרגות גבוהות מאוד ואפילו הראשונה
עלתה מעל ראשו.

הענק ראה זאת ובזהירות לקח אותו בין
האצבע והאגודל ושם על כף ידו השניה.
"אינני רוצה לעזוב את האופניים שלי" אמר
הנסיך "כי אם יקרה להם משהו, לא אוכל
לחזור הביתה."

תנין איום או דרקון או משהו אחר שינשוך אותי!" ומרוב פחד האישה האומללה נשכבה על הרצפה ובעטה ברגליה.

הענק פרץ בצחוק, אך הנסיך, שיכול היה עכשיו לרדת מצווארה של הגברת, נעמד קרוב לראשה, השתחוה ואמר: "אל תפחדי, גברתי. זה רק אני. אבל אני מסכים שבעלך עשה תעלול לא יפה, שלא לדבר על תחושת שלי בעניין."

"אכן כך" קראה האישה כשקמה על רגליה והביטה בסקרנות על פידלקוסידו. "אך אמור מי אתה ומאין באת?"

כעת הענק הציג את הנסיך לפני אישתו, ומאחר שהארוחה הייתה כבר מוכנה, התיישבו ביחד לשולחן.

פידלקוסידו נהנה מאוד מהארוחה כי הענק שם אותו בזהירות על השולחן, שם הוא יכול היה ללכת סביב כרצונו. מאחר שלא יכול היה להשתמש בסכין או מזלג, לקח אחד מהקיסמים שעל השולחן ובעזרתו התכבד בתבשילים שונים שעל הצלחות.

אזי הענק לקח את האופניים ושם אותם לכיס מעילו, נכנס לבית והלך ישר למטבח, שם אישתו הכינה את ארוחת הצהריים.

"נחשי מה מצאתי" אמר הענק לאישתו, כשהוא מחזיק את אגרופו סגור, כדי שהיא לא תראה את הנסיך.

"אין לי כל מושג" ענתה האישה.

"אבל נחשי!" ביקש הענק.

"לך ואל תטריד אותי"

ענתה, כשהיא גוחנת מעל סיר התבשיל "אחרת לא תקבל לאכול היום."

אך הענק, שהיה במצב רוח טוב, החליט להתבדח ושם את הנסיך על צווארה של אישתו.

"וי! וי!" זעקה האישה כשהיא מנסה להגיע למקום בו נחת הנסיך. "מה זה? זה בוודאי

לשקוט כששומעים נגינה.

הנסיך ניגן מנגינות שמחות וערות והנקניקיות נקרעו מהקורות ונפלו על הרצפה, שם הם המשיכו לרקוד במרץ. מאחר שלא יכלו לראות כלום הם חבטו בענק ובאישתו בכוח רב. האישה נבהלה נורא והסתתרה תחת

השולחן, והענק רצה לברוח מהבית. כאשר פידלקוסידו הרגיש בכך, הפסיק לנגן והנקניקיות נפלו על הרצפה ושכבו בלי לזוז. "זה היה מוזר" אמר הענק, כשרק יכול היה שוב לנשום "כנראה הדובים לא שוכחים לרקוד גם אחרי שעושים מהם נקניקיות. אנא, הפסק עכשיו את הקונצרט, אבל כאשר תבקר

אחרי הארוחה הענק הדליק את המקטרת שלו, שגודלה היה כמו חבית, וביקש מפידלקוסידו שינגן להם בכינורו. "ברצון רב" ענה הנסיך.

"אנא, כנס למטבח" ביקשה האישה "כי אז אוכל להקשיב למוסיקה בזמן שאשטוף כלים." הנסיך לא סירב, למרות שבבית לא הסכימו לו להיכנס למטבח אף פעם. הענק הרים אותו ושם על אחת האצטבאות הגבוהות, שם פידלקוסידו התיישב על סליל חוטים והתחיל לנגן בכינורו.

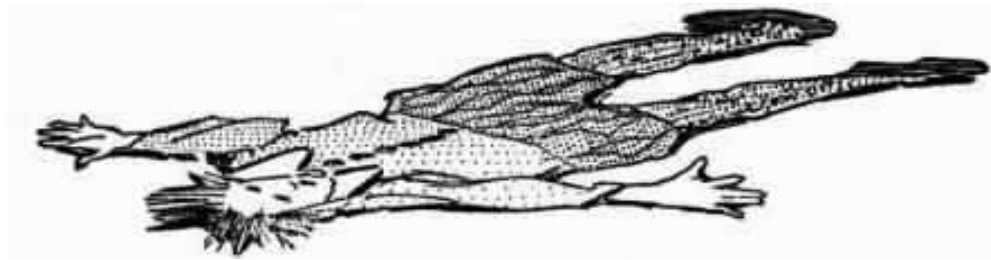
זוג הענקים נהנו מאוד תחילה, כי הנסיך היה מוסיקאי מעולה, אך כעבור זמן מה קרתה הפרעה לא נעימה.

לפני כחודש הענק תפס דובים-מרקדים אחדים, הביא אותם הביתה והכין מהם נקניקיות. הן היו תלויות מקורות התקרה במקלעות אחדות והמתינו שיואכלו אותן. כשמקלעות הנקניקיות מהדובים שמעו מוסיקה, לא יכלו להתאפק. הרי ידוע שנקניקיות עשויות מדובים מרקדים לא יכולים

אצלנו שנית, אנו כבר נאכל את הנקניקיות ואז
נוכל לשמוע את הנגינה שלך בשקט."
"אילו ידעתי שהן כל כך מלאות חיים" אמרה
האישה הענקית כאשר יצאה מתחת השולחן
"היינו אוכלים אותם כבר קודם."
"זה מזכיר לי שרציתי לאכול דובי קוטב
מטוגנים הערב" המשיך הענק "אז אלך עכשיו
לאלסקה, לתפוס כמה כאלה."
"אבל אולי הנסיך יעדיף פשטידת פילים"
אמרה הגברת "ותקפוץ לאמריקה הדרומית
כדי לקחת פילים."
"אין לי כל עדיפויות" אמר הנסיך "כי לא
טעמתי מאלה או מאלה. אבל האם זה לא
רחוק מדי ללכת לאלסקה או דרום אמריקה?"
"בכלל לא" מחא הענק "איהנה מהטיול
ואחזור בקלות לפני שקיעת השמש. אולי
תבוא איתי?"
שאל את הצעיר.
אבל לפידלקוסידו לא קסם טיול כה ארוך ולא
רצה לקבל את ההצעה.
האישה הענקית הביאה לבעלה שק גדול

בשביל הדובים והוא התכונן לדרך.
"אנא, תישאר כאן בזמן העדרי" ביקש הענק
"תרגיש כמו בבית ונהג בביתי כאילו היה
ביתך, ואם יאיר לי מזל תאכל הערב תבשיל
דובי קוטב נהדר."
הוא לקח את השק על כתפו ויצא לדרך תוך
שריקה שמחה. צעדיו היו כה גדולים שבפחות
מדקה לא ראו אותו יותר.
"זה יום עמוס מאוד שלי" אמרה האישה
"וחוששני כי לא אוכל לארח אותך כראוי, כי
עלי לרוץ לחדר הכביסה כדי לכבס בגדים. אם
תסכים, תוכל לבוא איתי ונוכל לשוחח בזמן
שאעבוד."
"ברצון הייתי מבקר בחדר הכביסה שלך" ענה
הנסיך "כי עוד לא הייתה לי הזדמנות לראות
מקום כזה. בוודאי יהיה נעים יותר לבוא איתך
ולראות אותך בעבודה, מאשר לבלות לבד יום
שלם בחדרים גדולים אלה.
"אז בוא" אמרה, לקחה אותו בזהירות ושמה
בכיס הסינור שלה, כי ידעה שלא יוכל לרדת
במדרגות הגבוהות המובילות לחדר הכביסה.

על רגליו, אך הוא היה דק מדי כך שנשיפה
הקטנה ביותר הניפה אותו כמו דגל ומשב רוח
היה יכול להעיף אותו כליל.
"וי לי!" קראה האישה "מה נעשה כשאתה
עכשיו בצורה כזו?"
"באמת אינני יודע מה יהיה איתי" ענה הנסיך
"לא טוב לי במצב הזה. לא אוכל אפילו

להתהלך בחדר בלי לפול הצדה. אולי תוכלי
לנפח אותי שוב?"
האישה ניסתה לעשות זאת, אך הנסיך היה
חד כל כך שקצותיו פגעו בידיה. לכן רק קפלה
אותו יפה והביאה לסלון, שם שמה אותו
בזהירות על השולחן.
הענק חזר הביתה לפנות ערב, עם דובי-קוטב
שמנים בשק, ומיד התחיל להתעניין באורח.

בכיס שלה היה לו נוח מאוד, כי הוא התאים
בדיוק לגובהו, כך שראשו וכתפיו בלטו
החוצה. הוא יכול היה לראות את הגברת
בעבודתה. הוא ראה איך היא מכבסת
ושוטפת את הבגדים בגיגית, והדבר עניין
אותו מאוד, כי כל זה היה חדש לגמרי עבורו.
אחרי כן האישה הורידה מעגילה ענקית
מאצטבה, חיזקה אותה לקצה הגיגית
והתחילה לסחוט את הבגדים.
הנסיך פידלקוסידו עוד אף פעם לא ראה
מעגילה והדבר עניין אותו, עד שנשען יותר
מדי מהכיס ולמזלו הביש איבד את שווי
המשקל. לפני שהבין מה קורה לו נפל מכיס
הסינור ושכב על אחת מחולצות הענק,
שבדיוק אז עברה דרך המעגילה.
האישה לא הרגישה בכך והוא מיד נכנס בין
שני הגלילים הגדולים ויצא בצד השני דק
ושטוח כמו דף ניר.
רק אז אשת הענק ראתה מה קרה והצטערה
מאוד כשהבינה עד כמה ביש מצבו. היא
הרימה את פידלקוסידו וניסתה להעמיד אותו

"תמצא אותו בסלון על השולחן" ענתה האישה "במקרה העברתי אותו דרך המעגילה והבחור המסכן נעשה עכשיו דק כמו קרום הלחם. אז קיפלתי אותו ושמתי כך עד שתחזור.

הענק מיד ניגש לשולחן, פתח את הנסיך ושאל מה שלומו.

"אני מרגיש רע מאוד" ענה פידלקוסידו "כי אינני יכול לנוע כשאני מקופל. איפה האופניים שלי?"

הענק חיפש בכל הכיסים, אבל לא מצא את האופניים. "כנראה אבדתי אותם בדרך לאלסקה" אמר.

"אז איך אוכל לחזור הביתה?" שאל הנסיך. "זאת באמת בעיה" ענה הענק "אני גם לא יודע איך תוכל לרכב על אופניים, אפילו אילו היו לך, וברגל בוודאי לא תוכל ללכת" "נכון, במיוחד כשהרוח נושבת" הסכים פידלקוסידו.

"אולי תלך בצידוד, עם הצד שלך קדימה?" שאל הענק אחרי שחשב רגע.

"אוכל לנסות" אמר פידלקוסידו. הענק העמיד אותו על רגליו והוא ניסה ללכת כשצדו קדימה, אבל כשבא משב רוח קל הוא התהפך מיד, ואחרי מספר ניסיונות היה מקומט כל כך שהענק היה צריך להחליק אותו בכף ידו כדי ליישרו.

"זה לא ילך" אמר הענק "אתה מתקמט, וגם עלול לעוף עם הרוח. אבל מצאתי דרך איך להחזיר אותך לעמק מו, שם ידידיך בוודאי ימצאו דרך כלשהי, כדי לשחזר את צורתך הרגילה."

ואז הרטילף גלגל את הנסיך בגליל יפה, קשר בחוט באמצע, לקח אותו תחת הזרוע והביא לפסגת ההר שהפריד בין העמקים. הוא שם אותו בזהירות על הארץ והנסיך התחיל להתגלגל במדרון לתוך העמק מו.

אנשי העמק נבהלו תחילה כשראו את החפץ המתגלגל ביניהם. הם עמדו מסביב ולא העזו לגעת בו, עד שפידלקוסידו התחיל לצעוק.

קולו היה כל כך מפחיד שכולם ברחו מיד. רק הנסיך חשוברגע, שהיה אמיץ יותר מאחרים

שיגיע לממדים הרגילים שלו. אז, אם רק יזהר וידאג לעצמו, יהיה בריא ושלם כמו קודם." המלך חזר לארמונו, קדח חור בראשו של פידלקוסידו וניפח אותו בעזרת משאבת

אופניים. כאשר הוא מילא אותו לצורתו הקודמת אטמו את החור בפקק והעמידו אותו

ניגש בזהירות וחתך את החוט שהגליל היה קשור בו. הגליל נפתח מיד וכולם ראו בהפתעה מה זה. "שכך אחיה" קרא הנסיך חשוברגע "זה אחי פידלקוסידו. כנראה הענק דרך עליו." "לא" אמר פידלקוסידו האומלל "עברתי דרך מעגילה, וזה יותר גרוע מאשר להידרס ברגל."

אנשי העמק הטובים עזרו לנסיך לעמוד על רגליו והוליכו אותו לארמון. המלך נבהל מאוד למראהו של בנו. פידלקוסידו היה רחב מאוד ויכול היה לשבת רק על ספה רחבה. הוא היה גם כה דק, שכאשר הנסיכה כרוכית התעטשה, הוא עף לקצה השני של החדר. בצהריים הוא יכול היה לאכול רק דברים דקים כמו שבבים ומצבו היה אומלל כל כך שהמלך החליט לשאול את החמור החכם, מה לעשות כדי לשחזר את בנו המסכן.

"נפח אותו" אמר החמור.
"איך אעשה זאת?"

"תקדח חור בראשו ונשוף אוויר לתוכו עד

על רגליו, וכך פידלקוסידו יכול היה ללכת שוב.
הצרה היחידה הייתה עכשיו שהוא עלול
להינקב. ואמנם פעם מצאו אותו ידידיו בגן,
כשהוא שוכב שם שטוח לגמרי, אחרי שנקב
את אצבעו בקוץ של שיח ורד, וכל האוויר יצא
ממנו. הם ניפחו אותו שוב, ואחרי כן הוא
נזהר מאוד ושמר על עצמו.

פידלקוסידו פחד כל כך להשתטח שוב
שכאשר השתובב יותר מדי, מספיק היה
שאבא שלו יאיים לדקור אותו בסיכה, וזה עזר
נהדר.

עברו מספר שנים וגופו של הנסיך, שאהב
מאוד לאכול, התמלא בבשר מוצק והוא לא
הזדקק יותר למשאבת אופניים, אבל
ההרפתקה שלו הפחידה אותו מאוד ולעולם
לא העז לבקר אצל הענק הרטילף, מפחד של
תאונה נוספת.